

спомнямъ. Тѣ изразяваха много вѣрно духа на времето, говорѣха ясно и просто на души тѣ ни и ни подтикваха къмъ действие“.

А народниятъ поетъ Ив. Вазовъ разказва въ романа „Подъ игото“ следното: „...Раздаде се на сцената революционната пѣсенъ:

„Пламни, пламни ти въ насъ, любовъ гореща,
Противу турци да стоимъ насреща!“

Това падна като гръмъ небесенъ въ залата... Внезапенъ патриотически възторгъ облада всѣкиго. Мужественитъ мотивъ на тая пѣсенъ като невидима вълна порасте, изпълни залата, залѣ двора и се прѣсна въ нощта...“

Ето така малкото на брой бунтовни пѣсни на Чинтулова упражняватъ магическо въздействие върху съвременниците, оставятъ трайни художествени следи и съ право му отреждатъ първенство въ нашата нова поезия. Успоредно съ учителската му дейность, която давала отлични резултати, макаръ и съ прекъсване, върви и поетическата продукция на Чинтулова. Въпрѣки всички прѣчки, робскитѣ вериги и страхове не пресушаватъ извора за пѣсни у Чинтулова. Презъ 60-тѣ и първата половина на 70-тѣ години Чинтуловъ допѣва своята пѣсенъ, като се опитва и въ стихотворния епосъ. Тогава той написва дветѣ епически пѣсни — „Двама приятели“ и „Патриотъ“, а сжщо и двата лирични кжса — „За срамъ на чуждитѣ езици“ и „Ти, вѣчно пътнице“.

Чинтуловъ не можа да развие по-богата и разнообразна поетична деятельность, защото въ душата му не се разреши борбата между просвѣтителя и революционера. Той и до края на живота си не успѣ да заглуши героичнитѣ пориви на своята бунтовна душа, нито да се откъсне отъ тихата просвѣтна дейность. При това вътрешно раздвоение и външния робски натискъ, свежитѣ извори на поетовата душа се